A°. 1839. No. 87.

DINGSDAG, DEN 29sten OCTOBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 26 October 1839.

(38420) Alzoo JOHN GARDNER, in qualiteit als Gemagtigde van JAMES BALFOUR, Eigenaar van den Houtgrond *Berlijn*, gelegen aan de *Para Kreek*, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit te mogen verkrijgen, van de Strooklands gelegen achter de Landen van *Berlijn* en stuitende aan de concessieland, gelegen aan de rivier *Saramacca*, in den jare 1812 ten behoeve gemelden Houtgrond *Berlijn* verleend.

Zoo worden hierbij al degenen, die mogten sustineren, beter regt te hebben dan genoemden JAMES BALFOUR de gelegenheid gegeven, om van nu af, binnen *veertien* dagen, hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* ligt; zullende na verloop van dien tijd, op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als de Gouverneur Generaal zal vermeenen te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 28 October 1839.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1o. JACOBUS GOEDE, als beheerende den Boedel van wijlen SARA ELISABETH VIEIRA, voor de Slavin *Santje*; aankomende gemelden Boedel.

2o. J. F. THIELER, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Anna* en hare Kinderen *Antoinetta*, *Toontje* en *Charlotte*; weleer het eigendom van den Boedel wijlen M. M. MAROSÉ.

3o. BELLONA van MARIA van ONOBIBO, voor den Slaaf *Primo*; haar in eigendom toebehoorende. — en

4o. J. E. van AMSTER, voor de Slaven *Johanna Maria*, *Francina Petronella*, *Jansje* en *Jacquelina L'Esperance*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 28 October 1839.

(38419) Alzoo ADAM CAMERON, Eigenaar van de Plantaadje *Sporksgift*, gelegen binnen deze Kolonie, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Bergère*, van gemelde Plantaadje, af- en op zijnen privé-naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Mengelingen.

DE BESTRAFTE BALDADIGHEID.

Op eene beroemde universiteit pleeg men (even als op vele anderen) de in den omtrek geborene studenten minder te achten dan die, welken uit verre landen kwamen. Er waren hiertoe velerlei redenen, slechts geene goede. De vreemdelingen verteerden meer, maakten meer geweld en schulden, duelleerden meer en werden meer verliefd, liepen eindelijk zelfs weg, zonder de *philisters* (paardenverhuurders) te betalen. De inboorlingen daarentegen moesten, uit hoofde van bepaaldheid hunner financieele omstandigheden, of toekomstige verzorging, zich stil houden, iets in den grond leeren en *philisters* betalen. Even gelijk derhalven het oog zich verlustigd aan een veulen in vrijheid, dat frisch achteruitslaat, dan aan een ander, dat reeds vroeg den breidel heeft moeten voelen, zoo verlustigden zich ook de harten der professoren en schoonen op gemelde universiteit veel sterker aan de ruwe vreemdelingen, dat aan de zoogenoemde *Kummelturken*. (Kümmel is eene soort van sterken drank.)

Een zoodanige was — de zoon van eenen braven beambten, met name W* —, die op eenen zekeren dag, op eenen afgelegenen wandel weg, onder eenen boom zittende zich oefende in het zingen. Hij had liefhebberij voor deze schoone kunst; hij hield weinig tijds over en nog minder gelds om dezelve te leeren, maar bestede ieder uur van uitspanning en elken bespaarden stuiver daartoe. Juist nu zong hij, met eene half luide stem, eene aria uit een zangspel van Mozart. Zie! daar slenterden langs den weg — half-beschonken van een dorp terugkeerende — twee jonge heeren uit vreemde landen, met spaarpenningen en baldadigheid rijkelijk begiftigd. Zij hadden dikke doornen-stokken in de hand en zwaaiden arm in arm. Naauwelijks ontwaarde de een den zanger, en vernam dat die stem uit de keel van een Kummelturk kwam, of hij brulde, zijnen reisgezel lagchende toe: Broêrtjen nu zal ik eens een grap hebben." — Beiden naderden den jongen W*, die bescheiden zweeg, zoodra hij hun van verre zag. — »Waarom zwijgt gij plotseling?" riep de baron S*, »de betovering uwer stem heeft ons herwaards gelokt, wij verzoeken u voort te gaan." — W* verklaart, dat hij slechts een aanvanger zij en genen moed heeft om voor vreemden te zingen. Gene herhaalt zijne spottende bede, deze zijne ernstige weigering. Toen heft de jonge baron den doornenstok op en bezweert hem, dat, zoo hij niet oogenblikkelijk zinge, men de maat op zijne rug zoude slaan. Wat zoude hij doen? Hij voldeed den baldadigen zoo goed als hij kon. Dan, met *eene* aria kwam hij niet vrij: zoo dikwerf hij eindigde, zwaaide mijnheer van S*, den doornenstok, kommandeerde eene andere, of *da capo*, en hield dit ondeugend spel zoo lang vol, tot de arme jongen ademloos voor hem stond. Nu maakte hij hem, met een schaterend lagchen, eene menigte van complimenten over zijne schoone stem, dankte hem voor zijne beleefdheid, ging henen en vertelde dezen geestigen trek langs alle wegen. Zeer voldaan over zich zelven, zwaaide hij 's avonds een buitenhuis in, dat hij in de voorstad had gehuurd, en viel in het bed om den roes uit te slapen.

De zon was nog naauwelijks op, nog rekte de baron zich op zijn zachte legerstede uit, toen een gedruisch in zijn kamer hem wakker maakte. Hij sloeg de oogen op en was niet weinig verbaasd toen hij den jongen W* met een degen onder den arm en flonkerende oogen voor zich zag staan. »Mijnheer!" dus liet W* zich hooren, »gij hebt gister op eene lage wijze den spot met mij gedreven, omdat gij de sterkere waart; ik eisch voldoening op staanden voet." Naar uw goedvinden, hernam de baron, die het niet aan moed ontbrak.

Hij sprong ten bedde uit en wilde zich snel aankleeden. »Daarnaar kan ik niet wachten," zeide W*.

»Nu, dan ook in mijn hembd," hernam gene, en wilde zijnen degen uit eenen hoek halen; maar W* trad hem in den weg, terwijl hij een pistool uit den zak kroeg: ik heb gister u ten gevalle moeten *zingen*; »ik houde u voor eenen goeden danser en verzoeke u thans mij ten gevalle eens te *dansen*."

S* beefde van ergernis en weigerde volstrekt hem te gehoorzamen. Toen riep W* met eene vaste stem hem toe: »Mijnheer! gij danst, of ik jaag u een kogel door den kop. Alle mijne maatregelen zijn genomen."

Zijne stem, zijne oog en geheele houding bewezen dat hij niet schertste. Wat bleef den heer baron overig? — Stamelend vroeg hij: »Wat moet ik dansen?" »*Eene menuette à la reine*" was de eisch van W*.

Zijne partij danste in het bloote hembd zeer aardig. Bravo! riep W*, nu verzoek ik nog eene *ecossaise*. — Dadelijk sprong de danser. — »Nu nog slechts een *Walzer*." Ook deze werd gewalst.

»Nu, is het wel," verklaarde W* terwijl hij het pistool wegwierp en den degen trok; »nu zijn wij malkander gelijk. Woeg nu zoo goed uw degen te krijgen.

»Neen!" zeide de jonge beschaamde baron, in wien een beter gevoel zich roerde, »neen, gij zijt een brave Jongen, ik verzoeke uwe vriendschap."—De verzoening was rasch gemaakt en werd des avonds onder een bowl punch bevestigd.

LE NOTRE.

De brave tuinier, van wien eens geheel Europa de regels van den smaak in den tuinbouw ontving, word als kunstenaar weinig meer geacht, sedert dat de Engelsche parks op Europeschen bodem en dikwerf op eene eenige morgen lands zijn overgebragt. Ik wil met niemand er over twisten welke smaak den voorkeur verdient. Het is waar, men kan de Engelschen, der natuur trouw gevolgde aanlagen, met den liefelijken wildzang van eenen vogel vergelijken, daar integendeel die van Le Notre met het *geleerde* liedjen denzelfden vogels overeenkomst zullen hebben; maar het is toch ook streelend, wanneer men eenen vogel in zijne kamer heeft, die eene liefelijke aria fluit.

Misschien vonden de kronkellanen der Engelschen daarom alléén zulken snellen ingang, dewijl de geheele eeuw kronkelend begon te gaan, en omdat men in de zedenkunde, even als in de staatkunde, niet gaarne drie treden verre zag: Dit ter zijde: want ik wil hier niet met Le Notre den *tuinier*, maar met Le Notre den *mensch* te doen hebben, omdat hij een *voortreffelijk* mensch was, trouwhartig, billijk, dankbaar. Hij brandde van het zuiverst ijvervuur voor Lodewyk den XIV: want deze waarlijk groote monarch was niet alléén zijn weldoener, maar eerde hem ook, en tevens zich zelven, door hartelijk vertrouwen. Dit vergold Le Notre hem door eene liefde, welker bewijzen dikwerf koddig waren.

Hij was eens te Rome. Paus Innocentius XI, wilde hem leeren kennen en verleende hem een zeer lang gehoor. Op het einde deszelven riep Le Notre uit: »ik heb de twee grootste mannen van mijne eeuw gezien! uw heiligheid en den Koning mijnen meester!"

»Wel! wel!" hervatte de Paus, »dat verschil is zeer groot. De koning is een zegevierend Vorst; ik ben slechts een arm Priester, een knecht der knechten Godes." — Le Notre, door dat antwoord verrukt, vergat voor wien hij stond; klopte den Paus op den schouder, en zeide:

»Heilige vader! gij bevind u, Gode zij dank! nog wél, en zult alle de kardinalen gezamentlijk begraven."

Toen de Paus deze gemeenzaamheid goedig opnam en voortging met den Koning te prijzen, konde de eerlijke tuinier zich niet langer bedwingen; hij vloog den Paus om den hals en omhelsde hem hartelijk. Het was overhoops zijne gewoonte alle de genen te omhelzen, die goed van zijnen Koning zeiden: ja, hij omhelsde niet zelden den Koning zelve.

Op zekeren dag ontmoette hij dezen in de tuinen van Marly! Lodewijk deed zich juist in een' kleinen wagen door lijftrawanten trekken, en begeerde dat Le Notre in eene soortgelijken wagen zoude gaan zitten. Met tranen in de oogen gehoorzaamde de grijsaard, en toen hij zich zoo naast zijnen Monarch ontwaarde en tevens Manhard, (den beroemden bouwmeester) zag, dien hij zelf het eerst aan het hof had gebragt, riep hij met geestdrift uit:

»Waarlijk, Sire! mijn eerlijke vader zoude groote oogen zetten indien hij mij in dezen wagen aan de zijde van den grootsten Monarch zag. Men moet bekennen dat uwe Majesteit derzelver *bouwmeester* en *tuinier* zeer wél behandeld."

In den jare 1675 wilde Lodewijk hem tot den adelstand verheffen en een wapen geven: maar hij verzocht dat dit niet mogte gebeuren, zeggende, dat hij reeds een wapen had, naamlijk drie slakken, en, in plaats van den helm, eenen grooten bloemkool. »Sire!" voegde hij er bij, zoude ik immer mijnen hark kunnen vergeten! hij is mij oneindig dierbaar! want aan hem heb ik de genade van mijnen Koning te danken."— Goede le Notre! dat gij nog leefde en zage hoe vele menschen thans hunnen hark vergeten!

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 25sten dezer, het Schip *Anthonij*, Kapt. E. H. Mugge, van Rotterdam, hebbende 62 dagen reis; Passagier: de Heer F. G. W. Muller.

UITGEKLAARD.

Den 23sten dezer, de Nd. Am. Brik *Garnett*, Kapt. H. Hodge, naar Boston; lading: 257 vaten Malassie.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 25 October 1839.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Zwartenhovenbrug*- en hoek van de *Hoogestraten*, La. E. No. 246 Nieuwe Wijk en La. D. No. 458 Oude Wijk; aankomende G. C. F. LEUE. — *f* 1425.— ABRAHAM BENJAMIN DE VRIES.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Eerste Buitenwijk*, No. 130 en Oude Wijk La. A. No. 110 | 111a; aankomende den Boedel J. D. VALLENTIJN. — *f* 1675. — De Minderjarige A. BRUNINGS.

Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen.

Vrijdag, 25 October 1839.

Het Erf met het daarop staande GEBOUW, La. C. No. 124 Nieuwe Wijk, gelegen aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, tusschen de *Keizer*- en *Steenbakkerijstraten*; aankomende voor de eene *helft* JOHANNA M. C. HENCKE en voor de *wederhelft* JOHANNA MARIA A. HOFFBERK. — *f* 560.— PIETER VAN LEEUWEN.

Advertentiën.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het Galjootschip *Concordia*, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 30 October.

Het gekoperd Kofschip *Jacoba*, Kapt. A. K. de Groot. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 15 November.

Het nieuw gekoperd tweedeks Fregatschip *Noord-Holland* Kapt. H. K. Ruijl.— Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gezinkt Schooner Kofschip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. Haasnoot. — Adres bij Van West en de Hart.

Het Barkschip *Mercurius*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Is voorzien van eene Polis. — Sluit 20 November.

Het gezinkt Kofschip *Maria*, Kapt. S. J. Rotgans. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit 30 October.

Naar Rotterdam:

Het Schooner Brikschip *Amphitrite*, Kapt. A. C. Krull. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 6 November.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.